

Polyamorie
het is wel
haar streven
om beiden evenveel
aandacht te geven

„Leven in vrijheid, daar draait het om in onze relatie. Marinus en ik houden zo veel van elkaar dat we elkaar alle ruimte geven. We willen niet handelen vanuit de angst elkaar kwijt te raken, maar vanuit liefde en vertrouwen. Hij is niet van mij en ik niet van hem, en we willen de ander niet voor onszelf houden. ‘Anderen mogen ook van jou genieten’, hebben we tegen elkaar gezegd. Dat je elkaar dát gunt, is de ultieme vorm van liefde.

We waren vijf jaar samen toen we begonnen te fantaseren over een toekomst waarin we altijd bij elkaar zouden zijn en toch verliefd op andere mannen of vrouwen konden worden. Dat moet kunnen, concludeerden we. Dat wat wij samen hebben hoeft niet aangetast te worden als er een ander bij komt. Toen we op internet de term ‘polyamorie’ lazen, ging er een wereld voor ons open. Er waren nog veel meer mensen die er zo over dachten en die hun relatie opengooiden.

We wilden uitzoeken hoe dit voor ons zou kunnen werken en gingen experimenteren met afspraakjes, zoenen en vrijen met anderen. Zo ontdekten we ook wat we níet bedoelen met een polyamoreuze relatie: op een dronken avond met iemand meegaan voor de seks. Het moet gebeuren in alle openheid, met iemand voor wie je echt iets voelt en die niet tussen Marinus en mij in probeert te komen. Als er geen respect is, heeft het geen kans van slagen. Zo had Marinus een paar afspraakjes met een vrouw die moeite met mij had en die niet eerlijk was tegen haar eigen man. Dan heb je geen

‘We gunnen elkaar de liefde voor een ander’

Laura (40) en Marinus (52) werden verliefd op het idee van polyamorie. In de praktijk bleek dat lastiger dan gedacht, maar ze vonden toch een manier.

TEKST PAM VAN DER VEEN
ILLUSTRATIE STUDIO SKI

open relatie, maar ga je gewoon vreemd.

Het was niet makkelijk om onze idealistische opvatting van de liefde in praktijk te brengen. Om te kunnen leven in vrijheid moet je door al je shit en demonen heen, zoals jaloezie, verlatingsangst en bezitsdrang. Toen ik een relatie kreeg met een andere man, hebben Marinus en ik regelmatig samen huilend op de bank gezeten.

Marinus omdat hij leed onder het idee dat ik straks bij mijn vriend in bed zou liggen, ik omdat het me aan het hart ging dat mijn man zo stuk zat. ‘Ik ga niet, ik blijf bij jou’, riep ik dan, maar dat wilde Marinus niet. ‘Ik wil dit leren, we móeten hier doorheen’, zei hij. ‘Alleen dan kunnen we echt vrij zijn met elkaar.’ Ik was het ondanks alles met hem eens. Als wij in staat zijn elkaar los te laten, hoe sterk en vrij zouden we niet in het leven staan? Alleen op dat gevoel kan ik al verliefd zijn.

Na heel veel zoeken, praten en proberen, zijn we gekomen waar we wilden zijn. Marinus en ik gunnen elkaar nu de liefde voor een ander, en onze relatie heeft zich daardoor alleen maar verdiept. Als hij thuis komt van een afspraak met zijn vriendin, kruipen we samen met een kopje thee op de bank en vertelt hij hoe het is geweest. Als ik onenigheid heb gehad met mijn vriend, kan ik mijn verhaal bij Marinus kwijt. Die vriend heeft wél moeite met onze driehoek en dat leidt nog weleens tot strubbelingen. Want hoewel ik mijn best doe om twee volwaardige liefdesrelaties naast elkaar te onderhouden, kan ik niet altijd iedereen tevreden houden. Soms vraag ik me af: ben ik nou extreem vrij of gewoon dubbel gebonden? Het is namelijk een logistische uitdaging, die polyamorie. Ik kan mijn liefde wel verdubbelen, maar mijn tijd niet.”

■ De echte namen van Laura en Marinus zijn bij de redactie bekend. Wil je ook praten over je relatie? magazine@persgroep.nl